

Zadeva T-240/04

Francoska republika proti Komisiji Evropskih skupnosti

„Evropska skupnost za atomsko energijo – Naložbe – Obveščanje Komisije o naložbenih programih – Pravila za izvajanje – Uredba (Euratom) št. 1352/2003 – Nepristojnost Komisije – Členi od 41 AE do 44 AE – Načelo pravne varnosti“

Sodba Sodišča prve stopnje (prvi razširjeni senat) z dne 17. septembra 2007 . . . II - 4038

Povzetek sodbe

ESAE – Naložbe – Obveščanje Komisije o naložbenih programih – Pravila za izvajanje (členi od 41 AE do 44 AE; Uredba Sveta št. 2587/1999; uredbi Komisije št. 1209/2000, člena 3c(2) in 4b, in št. 1352/2003)

II - 4035

Uredba št. 1352/2003 o spremembi Uredbe št. 1209/2000 o določitvi postopkov sporočanja, predpisanega v členu 41 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti za atomsko energijo, se razglasi za nično, ker Komisija ni bila pristojna za sprejetje te uredbe.

št. 1352/2003. Prav tako se določbe slednje uredbe ne morejo šteti za potrebne, da dajo polni učinek določbam iz členov od 41 AE do 44 AE. Tako Komisiji ni bilo treba dati pristojnosti, da priporoči odlog naložbenih programov, preden konča preverjanje, kot je to določeno s členom 3c(2) Uredbe št. 1209/2000, ki ga je uvedla Uredba št. 1352/2003, ker tak odlog nikakor ni bil predviden s Pogodbo ESAE.

Po eni strani namreč niti iz določb členov od 41 AE do 44 AE niti iz določb Uredbe št. 2587/1999 o določitvi naložbenih programov, ki se sporočijo Komisiji v skladu z navedenim členom 41 AE in ki so pravna podlaga, ki jo določa Uredba št. 1352/2003, ne izhaja, da je imela Komisija izrecno pristojnost za sprejetje te uredbe. Zlasti člani od 41 AE do 44 AE namreč ne določajo pristojnosti Komisije za sprejemanje uredb glede postopka preverjanja naložbenih programov. Prav tako Uredba št. 2587/1999 ne vsebuje nobene določbe, ki bi Komisiji izrecno dajala pristojnost za sprejemanje uredb z namenom njene izvedbe.

Poleg tega in predvsem je treba šteti, da sprejetja določb glede podrobnosti postopka preverjanja naložbenih programov, kot so ti iz Uredbe št. 1352/2003, s strani Komisije ni bilo treba določiti v obliki uredbe. Zgolj notranji organizacijski ukrepi naj bi namreč zadostovali za doseg ciljev, ki jih je po svojih besedah nameravala uresničiti Komisija. Sicer Uredba št. 1352/2003 uvaja določbe, zlasti člen 3c(2) ali tudi člen 4b Uredbe št. 1209/2000, ki se ne nanašajo le na samo organizacijo Komisije, ampak vplivajo tudi na tretje osebe. Vendar namen teh določb ni ustvariti obveznosti za tretje osebe.

Po drugi strani je Uredba št. 2587/1999 vsebinsko omejena na to, da opredeljuje naložbene programe, o katerih je treba obvestiti Komisijo v skladu s členom 41 AE, in nikakor ne določa postopka poznejšega dialoga s Komisijo glede teh programov, tako da se Komisiji torej ne more dati implicitne pristojnosti za sprejetje Uredbe

Zato je Komisija, s tem da je za sprejetje organizacijskih ukrepov postopka preverjanja

jedrskih naložbenih programov, ki ne potrebujejo uporabe normativnega instrumenta, ki se uporablja splošno v celoti in neposredno v vseh državah članicah, izbrala uredbo, čeprav ji nobena določba prava Skupnosti ni dala izrecne pristojnosti za to, kršila pravila pristojnosti iz Pogodbe ESAE, saj je ustvarila tveganje, ki lahko škoduje pravni varnosti

glede pravnega obsega tega akta zoper tretje osebe.

(Glej točke 32, 33, 41, 42, 44, 47 in od 52 do 54.)